

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. N. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“
GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. rugpjūčio 22 d. Nr. 242-338
Vilnius

Lietuvos bankas gavo A. N. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2018 m. kovo 28 d. įvyko eismo įvykis, per kurį dėl kitos transporto priemonės vairuotojo kaltės buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis „VW GOLF“ (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*). Pareiškėjas kreipėsi į eismo įvykio kaltininko civilinę atsakomybę apdraudusį draudiką dėl draudimo išmokos, atlyginančios eismo įvykio metu patirtus nuostolius.

2018 m. balandžio 3 d. draudikas atliko pareiškėjo transporto priemonės likutinės vertės skaičiavimus ir nustatė, kad vardinė transporto priemonės vertė yra 980 Eur, likutinė vertė – 192 Eur, o vardinės ir likutinės verčių skirtumas – 788 Eur. Tos pačios dienos pranešimu draudikas informavo pareiškėją, kad apskaičiavo 788 Eur draudimo išmoką, kuri bus pervesta į pareiškėjui priklausančią banko sąskaitą.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko sprendimu ir 2018 m. balandžio 17 d. pateikė pretenziją. Joje nurodė manantis, kad draudikas nepagrįstai rėmėsi teoriniu automobilio likutinės vertės skaičiavimu, o ne realia verte, kiek pinigų būtų galima gauti pardavus sudaužytą automobilį. Pareiškėjas nurodė, kad būtent automobilio pardavimo kaina gali geriausiai parodyti realią daikto vertę, o ji nebūtinai turi būti nustatoma pasirenkant vieną metodą. Pareiškėjas nurodė automobilį pardavęs už 67,25 Eur, todėl draudikas jam turintis išmokėti papildomą draudimo išmoką.

Draudikas pateikė pareiškėjui 2018 m. gegužės 15 d. atsakymą, jame, be kita ko, nurodė transporto priemonės likutinę vertę apskaičiavęs pagal Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101 patvirtintos Kelių transporto priemonės vertinimo instrukcijos (toliau – Instrukcija) IV skyriaus nuostatas, įvertinęs likusias nesugadintas dalis. Draudikas taip pat nurodė, kad iš pareiškėjo pateiktų duomenų matyti, kad automobilis buvo parduotas bendrovei, užsiimančiai metalo supirkimo veikla. Draudiko teigimu, metalo supirkimo įmonės negali įvertinti likusių sveikų transporto priemonės dalių ir siūlo tik daug mažesnę kainą, apskaičiuotą pagal sugadintos transporto priemonės metalo svorį. Draudiko manymu, būtent jo apskaičiuota pareiškėjo transporto priemonės likutinė vertė atitinka nurodomą galimą gauti kainą, neparduodant automobilio kaip metalo laužo, todėl sprendimo keisti nėra pagrindo.

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti tarp jo ir draudiko kilusį ginčą ir rekomenduoti draudikui išmokėti papildomą draudimo išmoką. Kreipimesi teigiama, kad draudikas pareiškėjui nurodė, jog automobilio liekanas šis privalėjęs parduoti internetu, o ne utilizavimo įmonei. Tačiau, kaip nurodo pareiškėjas, Lietuvos Respublikos aplinkos apsaugos įstatymas draudžia fiziniams asmenims ardyti automobilius, kad į aplinką nepatektų kenksmingų medžiagų.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas dėl pareiškėjo kreipimosi motyvų ir reikalavimo pagrįstumo. Draudikas nurodė neturintis pagrindo keisti priimto sprendimo, nes draudimo išmoką apskaičiavo vadovaudamasis Instrukcijos IV dalimi ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 14 punktu, nustatęs nesugadintas transporto priemonės dalis, jų vertę ir tai, kokią transporto priemonės vertės dalį jos sudaro.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Iš šalių pateiktų paaiškinimų matyti, kad ginčas tarp šalių kilo dėl papildomos draudimo išmokos, atlyginančios draudiko apskaičiuotos transporto priemonės likutinės vertės (192 Eur) ir kainos, už kurią pareiškėjas realiai pardavė transporto priemonę (67,25 Eur), skirtumą.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Taisyklių ir kt.) nuostatomis.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo tikslas – garantuoti dėl šiuo draudimu apdraustos transporto priemonės poveikio eismo įvykio metu nukentėjusių ir patyrusių žalą trečiųjų asmenų nuostolių atlyginimą įstatyme ir sutartyje nustatyta transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo suma, taip pat užtikrinti transporto priemonę naudojančių valdytojų turtinius interesus, susijusius su civiline atsakomybe, kilusia naudojant šiuo draudimu apdraustą transporto priemonę (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. vasario 29 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-7-43-706/2016*).

TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka, kuri pagal 2 straipsnio 2 dalį apibrėžiama kaip draudiko ar Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuro (toliau – Biuras) mokama nukentėjusiam trečiajam asmeniui pinigų suma arba kita sutarta išmokos mokėjimo forma, skirta žalai asmeniui, turtui ir (ar) neturtinei žalai atlyginti. Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

Žalos nustatymo tvarka reglamentuota TPVCAPDĮ trečiajame skirsnyje. TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta, kad išmoka mokama, kai yra nustatytas draudžiamąjį įvykio faktas ir žalos dydis, o 6 dalyje nustatyta, kad atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumą, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį atlyginimo.

Lietuvos Respublikos Vyriausybė, vadovaudamasi TPVCAPDĮ 19 straipsnio 16 dalies nuostata, patvirtino Taisyklės, kurios reglamentuoja žalos, padarytos eismo įvykio metu ar

atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio padarinys, nustatymą ir draudimo išmokos mokėjimą dėl eismo įvykio, kuriam įvykus transporto priemonės valdytojui dėl nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytos žalos kyla civilinė atsakomybė ir pagal TPVCAPDĮ turi būti mokama draudimo išmoka. Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

Taisyklių 13 punkte įtvirtinta TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje nurodytą žalos atlyginimo taisyklę atkartojanti nuostata: nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar Biuras, vadovaudamasis draudiko ar Biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadamis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius įrodymus. Pagal Taisyklių 14 punktą, žalos dėl turto sunaikinimo dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio. Turtas laikomas sunaikintu, kai jį remontuoti ekonomiškai netikslinga. Turtą remontuoti ekonomiškai netikslinga, jeigu būtinos remonto išlaidos yra lygios 75 proc. turto rinkos vertės iki eismo įvykio arba didesnės.

Pabrėžtina tai, kad, apskaičiuodamas draudimo išmoką, transporto priemonių civilinės atsakomybės draudikas, be kita ko, turi laikytis Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015*).

Šiuo atveju tarp šalių nėra ginčo, kad įvyko draudžiamasis įvykis, kurio metu apgadintos pareiškėjo transporto priemonės remontas nėra ekonomiškai tikslingas, tačiau šalys nesutaria dėl transporto priemonės likučių vertės dydžio. Pareiškėjas teigia negalėjęs transporto priemonės parduoti už 192 Eur, t. y. kainą, atitinkančią draudiko nustatytą likutinę vertę, ir pardavė ją UAB „Metsuna“ už 67,25 Eur, todėl draudikas turi išmokėti papildomą draudimo išmoką, atitinkančią draudiko nustatytos rinkos vertės ir realios automobilio pardavimo kainos skirtumą. Draudikas papildomą draudimo išmoką išmokėti atsisako.

Pagal TPVCAPDĮ 1 straipsnio 6 dalį, Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo nuostatos šio įstatymo reglamentuojamiems santykiams taikomos tiek, kiek šis įstatymas nenustato kitaip. Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad draudikas privalo įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo ar suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką. Vis dėlto, vadovaujantis kasacinio teismo praktika, kai ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 178 straipsnis) (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018*). Vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika, taip pat

Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 24 punktu, kuriame įtvirtinta, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi principo, darytina išvada, kad pareiškėjas turi įrodyti, kad draudiko nustatyta likutinė vertė neatitiko realios automobilio liekanų kainos, o draudikas, atvirksčiai, pagrįsti, kad likutinę vertę apskaičiavo teisingai, o išmokėta draudimo išmoka visiškai atlygina pareiškėjo patirtus nuostolius.

Teiginį, kad draudiko nustatyta likutinė vertė neatitiko faktinės likutinės vertės, pareiškėjas grindžia vien tik argumentu, kad UAB „Metsuna“ sugadintą transporto priemonę įsigijo už 67,25 Eur. Draudikas, atsikirsdamas į pareiškėjo kreipimąsi, pateikė likutinės vertės skaičiavimo duomenis ir nurodė, kad likutinę vertę apskaičiavo remdamasis Taisyklėmis ir Instrukcija, todėl skaičiavimai yra teisingi.

Atkreiptinas dėmesys, kad kasacinis teismas, pasisakydamas dėl žalos dydžio nustatymo būdo, yra konstatavęs, kad TPVCAPDĮ nuostatos patvirtina draudiko pareigą vertinti visus jam pateiktus dokumentus ir įvertinti visas aplinkybes, įskaitant ir nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus, siekiant, kad žalos dydis būtų nustatytas taip, kad nukentėjusiam asmeniui žala būtų kompensuota visiškai, tiek, kiek tai leidžia privalomąjį civilinės atsakomybės draudimą reglamentuojančios taisyklės. Visiškas nuostolių kompensavimo principas reikalauja, kad asmeniui padaryta žala, kiek tai objektyviai įmanoma, būtų nustatyta ne standartizuotu, bet individualiu būdu (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018*). Minėtoje nutartyje teismas, be kita ko, konstatavo, kad normaliomis aplinkybėmis protingai disponuojant turtu būtent turto pardavimo kaina gali geriausiai identifikuoti realią daikto vertę. Lietuvos banko vertinimu, remiantis kasacinio teismo išaiškinimais ir visiško nuostolių atlyginimo principu, būtent realios, o ne teorinės transporto priemonės likučių įsigijimo išlaidos labiau pagrindžia tikrąją automobilio likutinę vertę, t. y. sumą, kurią nukentėjęs trečiasis asmuo galėtų gauti protingai disponuodamas sunaikintu turtu. Taigi draudiko nustatyta likutinė vertė neturėtų būti vertinama kaip neginčijama ir pati savaime atitinkanti realią (faktinę) turto kainą rinkoje.

Draudikas savo sprendimui pagrįsti pateikė Lietuvos bankui Transporto priemonės likutinės vertės skaičiavimą, t. y. teorinio pobūdžio dokumentą, kuriuo vadovaujantis buvo nustatyta transporto priemonės vardinė ir likutinė vertė. Lietuvos banko vertinimu, toks dokumentas, kuris yra parengtas pagal teisės aktų nuostatas, yra vienas iš teisinių pagrindų, kuriuo remdamasis draudikas apskaičiuoja (ir gali apskaičiuoti) mokėtiną draudimo išmoką. Kita vertus, faktas, kad likutinės vertės skaičiavimas yra atliktas pagal Instrukcijos reikalavimus nelaikytinas besąlygiškai ir neginčijamai patvirtinančiu faktą, kad nustatyta likutinė vertė atitinka faktinę transporto priemonės likutinę vertę. Tai reiškia, kad draudiko pagal Instrukciją apskaičiuota transporto priemonės likutinė vertė laikytina teisinga ir pagrįsta tol, kol nėra nuginčyta duomenimis, patvirtinančiais, kad nukentėjęs trečiasis asmuo tokios sumos negalėtų gauti protingai disponuodamas sunaikintu turtu.

Iš ginčo šalių pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjas ir UAB „Metsuna“ 2018 m. balandžio 13 d. sudarė metalo laužo pirkimo–pardavimo sutartį, kurios pagrindu UAB „Metsuna“ įsigijo iš pareiškėjo sugadintą transporto priemonę. Pinigų priėmimo kvito kopija patvirtina, kad už automobilį pareiškėjui buvo sumokėta 67,25 Eur. Šie dokumentai patvirtina, kad automobilio liekanos buvo parduotos kaip metalo laužas, o pinigai sumokėti įvertinus automobilio dalių ir detalių svorį. Minėtos aplinkybės patvirtina, kad automobilis iš esmės buvo parduotas pagal bendrą metalo svorį, atsižvelgiant į automobilio dalis sudarančio metalo rūšį. Manytina, kad toks sugadinto turo pardavimo būdas lemia ir turto pirkimo kainos sumažėjimą, nes metalą superkančios bendrovės paprastai nevertina transporto priemonių sveikų dalių panaudojimo galimybės ir realios jų vertės. Tokiomis aplinkybėmis parduotas turtas paprastai neatitinka realios jo likutinės vertės.

Pažymėtina, kad Lietuvos bankas neturi duomenų, jog pareiškėjas, prieš parduodamas sugadintą transporto priemonę kaip metalo laužą, būtų siekęs automobilį parduoti kitais būdais, pavyzdžiui, paskelbdamas viešą automobilio pardavimo skelbimą internete, laikraštyje, ar kitais

rinkoje įprastais būdais, siekdamas automobilį parduoti už kainą, kuo artimesnę draudiko nustatytai likutinei vertei. Kartu pažymėtina, kad nėra duomenų, jog pareiškėjas, siekdamas automobilį parduoti kuo artimesne likutinei vertei kainą, būtų kreipęsis ir į daugiau nei vieną metalo supirkimu užsiimančią bendrovę. Taip pat nėra informacijos, kad pareiškėjas, neradęs potencialių pirkėjų, kurie automobilį galėtų nupirkti už kainą, atitinkančią draudiko nustatytą likutinę vertę, būtų informavęs apie tai draudiką ir nurodęs, jog planuoja automobilį parduoti metalą superkančiai bendrovei, ar būtų bendradarbiavęs su draudiku ir siekęs nustatyti, jo nuomone, tikrąją automobilio likutinę vertę.

Lietuvos banko vertinimu, su metalo laužo ir atliekų supirkimą vykdančia bendrove sudarytas pirkimo–pardavimo sandoris, atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, nepaneigia draudiko nustatytos likutinės vertės ir nepatvirtina, kad būtent sandorio kaina atitinka faktinę (realią) automobilio liekanų vertę, t. y. kainą, už kurią pareiškėjas, ėmęsis protingų pastangų, galėjo automobilį parduoti. Konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju sugadinto automobilio pirkimo–pardavimo sandorio vertė neatspindi realios automobilio liekanų vertės, todėl už pareiškėjo parduotą automobilį gauti 67,25 Eur nelaikytini tikrąja ir faktine transporto priemonės liekanų verte. Pažymėtina, kad tokiu atveju, kai turtas parduodamas kaip metalo laužas, nesiėmus protingų pastangų jį parduoti už kuo didesnę kainą, atitinkančią likusių sveikų turto agregatų, dalių ir (ar) detalių vertę, reikalavimas išmokėti papildomą draudimo išmoką negali būti tenkinamas, nes toks sprendimas prieštarautų Taisyklių 14 punkte įtvirtintai taisyklei, kad žalos dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio, t. y. pareiškėjui būtų išmokėta didesnė nei jo faktiškai patirta žala draudimo išmoka. Todėl, Lietuvos banko vertinimu, pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ (2016 m. sausio 28 d. redakcija) 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo A. N. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius